

Nastavak bele mitologije - analogija. Derida nakon čitanja opšteg određenja metafore i njene veze sa mimezismom prelazi na čitanje Aristotelove kategorizacija ili tipizacije metafore.

Aristotel razlikuje četiri tipa metafore: 1) prenošenje roda na vrstu (genos-eidos): “A Galija mu evo stoji” (Odiseja). Dakle opšta reč stoji zamenjuje doslovnu “usidrena”. 2) prenošenje vrste na rod: “Bome već hiljadu dobrih Odisej učini dela” - hiljada kao vrsta stoji za mnoštvo kao rod. 3) Prenos vrste na vrstu: “tučem život izvadi mu”, “tvrdim tučem odeće” - gde odseći i izvaditi stoji za radnju oduzimanja. 4) Analogija gde se drugi član odnosi spram prvog kao četvrti prema trećem - Pehar je Dionisu ono što je štit Aresu; Dionisov štit i pethar Aresov su metafore po analogiji. Starost, život, veće, dan - veće života.

Upravo poslednji tip metafore, metafore po analogiji, Aristotel razume kao odlikovani tip, ili kao metaforu u prvotnom smislu. Po Deiridi ovo pokazuje da se Aristotelovo učenje o metafori ravna prema opštoj teroiji analogije bića.

U najvećem broju primera kojim Aristotel ilustruje metaforu kao analogiju prisutni su sva četiri člana analogije. Međutim, Derida upućuje na Aristotelov primer preko kojeg će i pokazati način funkcionisanja metafore u filozofskom tekstu a kojem upravo nedostaje jedan od članova. Koji bi trebalo domisliti, i zbog čega dati oblik metafore ima mnogo značajnije dejstvo - tj. ukazuje na delatnost genija. Primer koji Aristotel navodi tiče se onoga najsvetlijeg po prirodi, tj. Sunca. Primer u *O pesničkoj umetnosti* je sledeći: “Kod nekih metafore nema nikakvog posebnog imena za analogan član, pa se jednako može na sličan način postupiti. Na primer, za bacanje semena ima izraz sejati, ali za bacanje sunčanih zrakova nema nikakva posebnog izraza, pa ipak se to (bacanje sunčevih zrakova) odnosi prema Suncu kao sejanje prema sejaču. ”